

Карпо, сміється. Чудак!

Макар. А через що ті двойки? . . . На канікулах би вчиться, брат же Михайло вже був в університеті, показав би; а він залізе в бур'ян, тай цвірчить цілий день цвіркуном. А ввечері в дерезі свистить соловейком — шукай його, щоб учився.

Карпо, сміючись. Ми з Явдохою, бувало, слухаєм цілий вечір Івана, думаючи, що, справді, співа соловейко . . . Ловко свистів.

Іван. Не без користи врем'я проводив.

Макар. Ну, що соловейко, то хоч приємно; а що вже той цвіркун мені наобісів, то страх! Цвірінь тай цвірінь, а де воно цвірінька, не розбереш . . . А то знову по театрах лиха година носила, та ще не-аби-як, а в бороді, з вусами! . . . Сміється. Кумедіянщик, настоящий кумедіянщик! І сміх, і горе!

Іван. От прошле врем'я, а їй-Богу я в гімназії менше пустував від других; тільки, як той казав: великим грішникам дурно все проходить, а малим такого бешкету задають, що й на старість буде в пам'ятку. Яків Яешня, що-дня начіпляв бороду й навіть у театральнім буфеті; для штуки знайомився з нашим надзирателем, курив з ним, частував його горілкою — і нічого! А я один той раз начепив бороду — й піймався.

Карпо. Мабуть, погано начепив, не вмючи?

Ів
скучне
ном .
сяцькі
чами,
ззаду.
він ме
хнув, і
Тут пі
театра.
один п
шу зля
чолові
мене на
тель Ш
каже, «
показа

Ма
Василина

Вас
мама се
братами
Ман
шапку.

Іван